

stanovena. Patrně má rozsudek na mysli nařízení ze dne 7. března 1919, čís. 123 sb. z. a n.; nařízení to bylo vyhlášeno dne 12. března 1919, takže případné překročení cen těch před tímto dnem nemůže vůbec padati na váhu. Obžalovaný se hájil tvrzením, že nařízení to neobsahuje ničeho o pivech exportních, a že proto bylo dlouho pochybno, jaká cena platí pro piva tato, až teprve později bylo ministerstvem zásobování rozhodnuto, že jest pivo exportní prodávati za ceny v nařízení tom stanovené pro piva obyčejná a že on pak ceny piva snížil tak, že hostinský mohl vydělati zachovávaje stanovené ceny prodejní 10—15 Kč, při prodeji v hostinské místnosti dokonce 30—35 Kč na 1 hl. Obhajování to není bez významu pro otázku subjektivního zavinění, bylo proto na soudu nalézacím, aby se jím obíral a po případě vhodné důkazy provedl. U Mořice A-a shledává rozsudek pletichy v tom, že sprostředkoval Z-ovi dodávku piva, nemaje k tomu živnostenského oprávnění, že bral za to velmi značnou provisi a aby docílil dodávání piva Z-ovi vyhovující, dával osobám v pivovaru zaměstnaným úplatky. Ohledně nedostatku živnostenského oprávnění a provise, jakož i její výše stačí poukázati k tomu, co shora již uvedeno. Zejména v posledním směru jest pro posouzení přiměřenosti důležité zkoumati, zdali činnost A-ova byla vskutku taká, jak tvrdí, a zda-li s hospodářského stanoviska byla potřebnou a odpovídala zvyklostem a daným poměrům. Nelze se proto i zde obejít bez navrženého důkazu znaleckého, má-li se bezpečně dojiti k úsudku, že obnosy jím přijaté nejsou v žádném poměru k jeho námaze. Také ohledně platů, jež A. konal různým v pivovaru zaměstnaným osobám, jest nutno zjistiti, pokud platy vzhledem ku zvyklostem v obchodu pivem jsou obvyklými a běžnými, aby takto byl získán spolehlivý podklad pro výrok, že jednání jeho vybočovalo z mezí řádného a reálného obchodování. Uvedené vady týkají se vesměs okolností závažných a pro správné posouzení věci jak po stránce objektivní i subjektivní rozhodných.

Čís. 986.

Omezení osobní svobody, jež bylo pouze prostředkem k spáchání zločinu dle § 98 tr. zák., nelze podřaditi skutkové podstatě zločinu dle § 93 tr. zák.

Spolupachatelem zločinu dle § 98 tr. zák. jest i ten, kdo byl v témž úmyslu při páčání násilí přítomen, třebaš nevykonal sám násilného činu, leč že dal výslovně nebo mlčky nepochybně na jevo, že se s podnikem nestotožňuje.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1922, Kr II 226/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 23. února 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §§ 93 a 98 a) tr. zák., potud, že napadený rozsudek zrušil a uznal obžalovaného vinným pouze zločinem dle § 98 tr. zák., jehož se dopustil tím, že 2. září 1921 Konráda N—a, nad kterým mu dle zákona moc nepříslušela a v němž ani zločince seznati aniž ho důvodně za škodlivého nebo nebezpečného člověka pokládati neměl příčiny, přes hodinu zadržel

a při téže příležitosti tímto činem na Konrádu N—ovi skutečně násilí vykonal, aby ho ke konání, to jest k odvolání výpovědi dělníků a zpětvzetí jich do práce donutil; zmateční stížnosti státního zastupitelství do téhož rozsudku, pokud jím byli ostatní obžalovaní dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin dle §§ 93 a 98 a) tr. zák., pak vyhověl, zrušil napadený rozsudek a vrátil v tomto rozsahu věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Odůvodněna jest stížnost obžalovaného, pokud dle čís. 10 § 281 tr. ř. uplatňuje, že obžalovaný měl býti uznán vinným pouze zločinem vydírání, nikoli vedle toho ještě také zločinem § 93 tr. zák. Ze zjištění rozsudečných vychází na jevo, že obžalovanému šlo o to, by na továrníkovi N—ovi vynutil jisté plnění, a že jako prostředků k dosažení tohoto účelu užil jednak fysického násilí omezením osobní svobody N—ovy, jednak psychického násilí. Poněvadž hlavní trestná činnost záleží v donucování druhého k jistému rozhodnutí vůle, není přípustno, by vedlejší činnosti, které jsou pouhými prostředky k dosažení zamýšleného výsledku, byly uznány za samostatné zločiny. Nelze proto v tomto případě v omezování osobní svobody, které sloužilo pouze za prostředek k vydírání, spatřovati sbíhající se čin § 93 tr. zák.

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) právem vytýká stížnost státního zastupitelství rozsudku, že nesprávně vyložil pojem spolupachatelství. Vycházel-li násilný podnik dělnictva z usnesení schůze, při níž byli všichni obžalovaní přítomni, účastnili-li se nad to všichni činně podniku na dvoře továrny a dokonce v čele dělnictva jako jeho důvěrníci a delegáti, pak nezáleží na tom, vykonali-li konkrétní násilné činy sami, osobně; stačí, že vědomě při společném činu spolupůsobili, byť i jen pouhou přítomností při něm, tím spíše, napomáhali-li při obklíčení továrníka N—a a jeho ohrožování. Pouze ty, kdož výslovně neb mlčky nepochybně dali na jevo, že se s podnikem nestotožňují, že s ním nemají ničeho společného, bylo by lze zbaviti zodpovědnosti. Ostatní zodpovídají dle zásad o spolupachatelství za výsledek společné činnosti všech a měli býti uznáni vinnými zločinem § 98 a), b) tr. zák.

Čís. 987.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Řetězový obchod může býti spáchán též dáním věci na místo placení hotovými.

Výměna zboží za zboží sama o sobě není ještě pletichami.

Předmětem, jenž již prošel cestou správné distribuce, není zakázáno jinak nezávadné soukromé obchodování.

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1922, Kr II 727/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Novém Jičíně ze dne 13. května 1921, pokud jím byl